

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΑΞΙΑΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

“Άλλοτε-έδημοσίευσαν ἐν τῇ «Εἰκονογραφημένη Ἔστια» (1891, Τόμ. Α', σ. 314-315), διάφορος δεισιδαιμονίας, προλήψεις, δημῶδη παραγγέλματα κ. τ. λ. τῶν Ναξίων. Ἦδη συλλέξας καὶ ἄλλα δημῶδων προλήψεων παραγγέλματα, δημοσιεύω αὐτὰ ἐπίσης εἰς τὴν ναξιακὴν διάλεκτον, ἀπαρραλλάκτως ὡς τὰ ἕξουσα.

1. Ἐκείνου ποῦ καταραστοῦνε, δὲ βγαίνει ἢ ψυχὴ του ἃ δὲ πᾶς ὁ ἴδιος ποῦ του καταράσθηκε νὰ συχωρεθοῦνε. Κί' ἃ τύχη νᾶναι πεθαμένος ὁ ποῦ ἔδωκεν τὴν κατάρρα, πρέπει νὰ στεῖλουν νὰ πάρουνε χῶμα ἀπὸ τὸ μνημᾶ του καὶ νὰ σταυρώουσε μ' εὐτὸ τρεῖς φορές τὸ στήθος ἐκείνου ποῦ ψυχομαγεῖ καὶ ἐτότες συχωρεῖται καὶ βγαίνει ἢ ψυχὴ του χωρὶς νὰ παιδεύεται.

2. Γιὰ νὰ μὴ φοβᾶσαι νὰ σὲ πιάσῃ τιναχτό¹, πρέπει τὸν πρῶτο ἄρτηκα² ποῦ θὰ ἔδῃς, τὸν Αὐγουστο, νὰ τὸνε δακᾶσῃς τρεῖς φορές.

3. Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ποῦ εἶναι ἀκόμα ἀβάπτιστος, δὲν πρέπει νὰ μπαίνει ἐστὶς μονομιάς μέσα ἔς τὸ σπῆτι ἀφοῦ βουτήξῃ ὁ νήλιος, γιὰ τὸ ἀκλουθοῦνε ἢ καλαῖς κουράδες³ γιὰ νὰ χαλάσουνε τὸ παιδί. Γιὰ νὰ μὴ μέσα πρέπει ν' ἄψουνε ἔς τὸ κατώφλιο τῆς πόρτας φωτιά νὰ τὴνε ξεπεράσῃ μπαίνοντας. Καὶ ἃ δὲν εἶναι μῦθος ν' ἄψουνε κείνη τὴν ὥρα φωτιά, πρέπει νὰ τὸ δώκουνε ἕνα κερί ἀφοῦ μὲνο νὰ τὸ βαστᾶ σὰ μπαίνει, γιὰ τὴν καλαῖς κουράδες φοβοῦνται πάντα τὴν φωτιά καὶ φεύγουν ἀπὸ πᾶν ἃ τὸν ἄθρωπο.

4. Γιὰ νὰ μὴ γουριάζουνε τ' αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ περνοῦνε τρεῖς βολές ἀπὸ τ' αὐτὴ τῆς λαήνας.

5. Ἐκεῖνοι ποῦ στρέφονται ἀπὸ τὸ λείψυχο, πρέπει νὰ κάτσουνε ἔς τὸ δρόμο τρεῖς βολές, γιὰ τὴν μὴ τὸ κάθισμα κόβουνε τὸ δρόμο τοῦ θανάτου καὶ δὲν ἔχουνε φόβο νὰ πεθάνουνε κ' εὐτοὶ τὸν ἴδιο χρόνο.

6. Τὰ κλωσσόπουλα δὲ φοροῦνε σὰν τὰ περᾶσουνε ἀπὸ σιδερένια βουκλα τὴν ἡμέρα ποῦ ἔβγουνε ἀπὸ τ' αὐτό.

7. Σὰν εἶναι καένος ἄρρωστος καὶ καταλάβουνε πῶς ἢ ἄρρωστια του εἶναι ἀπὸ συνέργια τῶν καλῶν κουράδων, πρέπει νὰ τὸνε κάμουνε «τὸ τραπέζι» αὐτὸν τὰ μεσάνυχτα ἔς ἕνα τρίστρατο . . .

— Καὶ τί εἶναι τὸ τραπέζι; ἠρώτησα τὴν εἰπούσαν μοι τοῦτο χωρικήν.

— Καλὴ τὸρα σ' ἐφέρανε, κύριε Μιχαήλ; μοὶ ἀπήντησε· εὐτὸ δὲ εἶναι πρᾶμμα ποῦ πολλές βολές ἐγίνηκεν, μὰ μὲ τρόπο ὅμως κρυφῶ. Βάνουνε τὴν νύχτα ἔς ἕνα τρίστρατο

τὸ τραπέζι μὲ δώδεκα πλάτα ἄσυρτα¹, μὲ δώδεκα πετσέτες καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα χρειάζουμένα τοῦ τραπεζιοῦ ἀπὸ δώδεκα, γιὰ τὸ δώδεκα εἶναι ἢ καλαῖς κουράδες, καὶ μέσ' ἔς τὴν στάλα τοῦ μεσανυχτιοῦ πᾶνε καὶ τρῶνε, ποῦ νὰ φᾶνε τὸν πόνο, καὶ τότες γίνετ' ὁ ἄθρωπος καλᾶ. Φαί δὲν τὸνε βάνουνε γιὰ τὸ ἔχουνε εὐταῖς τὸ δικό τῶνε, παρὰ μόνον τὰ σερβίτσια ποῦ τὰ θένε νᾶναι ὅλα ἄσυρτα.

8. Σὰν ἀπομυπο(γ)αδιάσῃ ἢ γυναῖκα, πρέπει νὰ σκεπᾶσῃ τὸ τσιναροῦδι² μ' ἕνα ἄλλο πανὶ παστρικό, γιὰ τὸν δὲ τὸ κάμη θὰ πομεινουνε τὰ μάτια τῆς ἀνοιχτὰ σὰν ἀπεθάνῃ καὶ θὰ νᾶναι σὰ βρυκόλακας.

9. Ποτὲ μὴ δώσης μὲ τὸ χέρι σου σαποῦνι σὲ κανένα σου φίλο γιὰ τὸ μονομιάς θὰ μαλώσεται. Ἄν ἔχῃς ἀνάγκη νὰ τοῦ δώκῃς τὸ σαποῦνι, πιάσ' το μ' ἕνα πανὶ καὶ δός του το, ἢ ἀκούμισέ το ἔς ἕνα μέρος νὰ τὸ πιάσῃ.

10. Ἄν ζήσῃ τὸ πρῶτο σου παιδί, τὰ δὲ ἄλλα ποῦ θὰ γεννηθοῦνε ὕστερα πεθαίνουνε, θὰ πῆ πῶς τὸ πρῶτο παιδί ἔχει «ἀδερφοδιώχτη» καὶ πρέπει νὰ τὸ βάλῃς μέσα ἔς τὸ φούρνο ἅμα γεννήσῃς πάλι ἢ γυναῖκα σου καὶ νὰ τ' ἀρωτήξῃς τρεῖς φορές: «ἀγαπᾶς τ' ἀδέρφι σου ποῦ γεννήθηκε τὸρα;» Καὶ τὸ παιδί πρέπει ν' ἀποκρίνεται κάθε φορά: «ἀγαπῶ το». «Ἔστι χάνεται ὁ ἀδερφοδιώχτης καὶ ζῆ τὸ παιδί ποῦ γεννήθηκεν».

11. Θεὸς φυλάξῃ νὰ σταματήσῃ κανεὶς ἀπὸ πάνω σὲ ἀνοιχτὴ κασσέλα ἢ σὲ σύρμα. Ἄν σταματήσῃ εἶν' ἀπὸ κείνη τὴν ὥραν μέσ' τὸν τάφο.

12. «Σὰν πεθαίνουνε καμμιάς δυστυχημένης μάνας τὰ παιδιὰ τῆς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τῆς στερεώσῃ κανένα, πρέπει νὰ κρεμάσῃ ἔς τὰ τέσσερα καντούνια τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἔτσι ψηλά ψηλά, κοντὰ ἔς τῆς τράβες, τέσσερα κωνισματάκια τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστάδων». (Οὕτω μοὶ ἀπήντησέ χωρική τις, ἐν Λιεράδῃ τῆς Ποταμιάς, ἣν ἠρώτησα διατὶ ἀνήρτησε τοιαῦτα εἰκονίδια ἐν ταῖς γωνιάς τοῦ οἴκη-ματός τῆς).—Ὡστε σοῦ πέθαναν ὅλα σου τὰ παιδιὰ; τὴν ἠρώτησα.—Ναῖσκε, δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ζήσῃ κανένα καὶ γι' αὐτὸ ἤθαλα τσοὶ Εὐαγγελιστάδες· μὰ τὸρα πάλι τρέχει ἕνα ἄλλο πρᾶμμα ποῦ ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.

—Τί; λέγε, μὴν ντρέπεσαι, τῆ εἶπον.

—Νὰ... ἀπ' ὄντας τσοὶ βάλαι, δὲν ἐπόμενα πιά ἔγκυος . . . .

Ἐν Νάξῳ.

MIX. IAK. ΜΑΡΚΟΠΟΛΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ζωὴ καὶ θάνατος

Περὶ τοῦ θέματος τοῦτου ὁμίλησεν ὁ παρὰ τῶν ἐν Βέρηνῃ πανεπιστημίου καθηγητῆς Κρόνκερ ἐν τῷ εἰσηγηρίῳ αὐτοῦ λόγῳ, ἐξ οὗ ἐξάγομεν τὰ ἐξῆς: Ἄνευ ἀναπνοῆς, ἄνευ παλμοῦ καρδίας δὲν ὑπάρχει ζωὴ εἰς τὰ ζῶντα ὄντα. Ἄλλ' αἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς ἐνεργείας τῶν ὀργάνων δύνανται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ θηλαστικὰ νὰ ἐλαττωθῶσιν εἰς ἄρκετον βαθμόν. Ἡ θερμότης τοῦ σώματος τῶν κατὰ τὸν

χειμῶνα κοιμωμένων ἀρκτομοῦν κατέρχεται μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῶν ψυχροαίμων, 4 βαθμούς περίπου· τὸ ζῶν ἀναπνεῖ μόνον σπανιώτατα καὶ ἐπιπολαίως, ἢ καρδία αὐτοῦ πάλαι δεκάκις περίπου κατὰ λεπτόν. Τὸ ζῶν εἶνε ὅλως ἀναίσθητον. Δύνανται τις νὰ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ κινήθῃ τοῦτο. Δύνανται ἀκόμη νὰ ἐξακολουθήσῃ κοιμώμενον ἐπ' ἄρκετον καιρὸν καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἐν Σιδηρίᾳ εὐρέθησαν ἀρκτομοὺς κοιμώμενοι ἐξ μέτρα ὑπὸ τὴν γῆν. Δριμὺ ψυχὸς ἐξυπνᾷ αὐτοὺς καὶ κατόπιν τούτου γίνονται θερμόαιμοι· συγχρόνως ὅμως ἐπιζητοῦσι πρὸς καταφυγὴν μέρη προφυλαγμένα ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Τοιοῦτου εἶδους ἐλάχισται ζωαὶ (vitae minimae) ἀπαντῶσιν, ὡς γνωστόν, καὶ μεταξὺ τῶν ἐρίων, τῶν ἀρουραίων, νυκτερίδων, σκαλόπων, μυωξῶν κτλ. εἰς μικρότερον δὲ βαθμὸν μεταξὺ τῶν ἀρκτων.

Καὶ πάμπολλα ἐκ τῶν καλουμένων ψυχροαίμων ζῶων περιπίπτουσιν εἰς τὸν χειμερινὸν ὕπνον, τινὰ δὲ τῶν τροπικῶν μερῶν καὶ εἰς τὸν θερινὸν ὕπνον. Ὁ ἀλλιγὰρτω κοιμάται ἐν μὲν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ διαρκούντος τοῦ χειμῶνος, ἐν δὲ τῇ τροπικῇ Ἀμερικῇ διαρκούσης τῆς ξηρᾶς καὶ θερμῆς ἐποχῆς. Τότε θάπτονται καὶ οἱ μεγάλοι ὄφεις ἐπὶ τινὰς μῆνας ἐν τῷ πηλῷ. Μεταξὺ τῶν πτηνῶν δὲν εὐρίσκονται χειμερῦνια. Ὅσα ἐξ αὐτῶν δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὸν βορεινὸν χειμῶνα μεταδύνουσιν εἰς τὴν μεσημβρίαν. Ἡ χειμερινὴ ἀνάπαυσις εἰς τὰ φυτὰ εἶνε πασίγνωστος. Σπόροι διατηροῦνται ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὁ ἀραβόσιτος π. χ. ὑπὲρ τὰ 300 ἔτη τηρεῖ τὴν βλαστητικὴν του δύναμιν. Βρῦα τινὰ, τὰ ὅποια ἐπὶ 10 ἔτη ἔμεναν ξηρά, δύνανται νὰ φυῶσιν ἐκ νέου δι' ὕδατος. Ἡ ἡσυχία ὅμως δὲν εἶνε θάνατος, ἀλλὰ μόνον οἰκονομικωτάτη ζωὴ.

Καὶ ἡ ὀρατὴ ζωὴ δύνανται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἐνῷ μία ἐφήμερος μυῖα δὲν ζῆ περισσότερον τῶν ἐξ ὠρῶν, καὶ τινὰ κοραλλοειδῆ μόνον ἡμέρας, ἐβδομάδας ἢ μῆνας, αἱ ἀράχνη ζῶσι μερικὰ ἔτη, οἱ δὲ ἰχθύς ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. Κατὰ τὸ ἔτος 1497 συνελήφθη ἐν Καϊζερσλάουτερν ἔσοξ βάρους τριῶν ἑκατολλίτρων, ὅστις κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἦν ἔφερε χαλκοῦς δακτύλιος προσηρτημένος ἐκ τοῦ βραγχίου, εἶχε συλληφθῆ πρὸ 267 ἐτῶν καὶ ριφθῆ πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀετοὶ καὶ κόρακες φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 100 ἐτῶν, ψιττακοὶ εἰς πολὺ ἀνωτέραν, ἐλέφαντες μέχρι 200 ἐτῶν. Ὡς οἱ πρεσβύτατοι ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Οὐφελάνδου ὁ Σκῶτος Κίντιγερν καὶ ὁ Οὐγγρος Πέτρος Γκάρταν, οἵτινες λέγεται ὅτι ἐζησαν 180 περίπου ἔτη. Τὰ δένδρα ζῶσι πολὺ περισσότερον. Ἐκ τοῦ πάχους τῶν κορμῶν, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτησίων δακτυλίων καὶ ἐξ ἱστορικῶν παραδόσεων ἐβεβαιώθη ὅτι αἱ κυπάρισσοι καὶ αἱ πετελαὶ ζῶσιν ὑπὲρ τὰ 200 ἔτη, ὁ κισσὸς 450, ὁ ὀρεινὸς σφένδαμνος 500, αἱ καστανεαὶ 600, αἱ ἐλαῖαι καὶ οἱ πλατάνοι 700, οἱ κέδροι καὶ αἱ πορτοκαλεαὶ 800, αἱ φιλύραι 1000, αἱ δρυς 1500, αἱ σμίλακες 2000. Περὶ τίνος κυπαρίσσου ἐν Βιργινίᾳ λέγεται ὅτι ἔχει ἡλικίαν 6000 ἐτῶν. Τὰ φυτὰ ἀντέχουσι γενικῶς περισσότερον εἰς βλαβεράς ἐπιρροὰς ἢ τὰ ζῶα. Ὁ καθηγητῆς Τάβελ παρετήρησεν ἐν τῷ βακτηριολογικῷ ἰνστιτούτῳ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βέρηνης, ὅτι σπόροι βα-

¹ Πυρετός.

² Φυτόν, φυόμενον κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου, τοῦ ὁποίου ὁ μὲν κρομμυσοειδῆς βολβός, «κουβαρασκέλλα» ὀνομάζεται ἐνταῦθα, ὁ δὲ κάλαμος «ἄρτηκας». Πιθανῶς μετέπεσε, παραφθορεῖσα, εἰς τὸ φυτὸν τοῦτο, ὅπερ δὲν εἶνε ἀκανθῶδες, ἢ ὀνομασία τοῦ «ἀνάρθηκος», φυτοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀκανθώδους, ἀναφερομένου καὶ ἐν τῇ Ἑλλην. μυθολογίᾳ. Ὁ ναξιακὸς «ἄρτηκας» εἶτε «κουβαρασκέλλα», εἶναι ἴσως τὸ ἐπιστημονικῶς Σκίλλα ὀνομαζόμενον φυτόν. Ἐν Νάξῳ φύεται κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἕτερον συγγενὲς αὐτῷ φυτόν, «ἄρτηκας» ἐπίσης ὀνομαζόμενον κοινῶς.

³ Νεράιδες.

¹ = Ἀμεταχείριστα.

² Τὸ πανίον ἐφ' οὗ θέτουσι τὴν τέφραν κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, τῆς πλύσεως. Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη βεβαίως κατὰ τὸ Λατινικὸν cinerarium = τεφροδόχος.

κτηριδίων του ύδατος επί 16 ώρας έκτεθέντες εις ρεύμα άτμου διετήρουν εισέτι την φυικίν των δύναμιν. Λιπόφυτά τινα εθεάθησαν φυτοζωούντα άφου περιεχύθησαν διά ζέοντος ύδατος και έμειναν επί τινας έβδομάδας ύπό τὸ πιεστήριον. Άλλά και ζῳα δύνανται νά διατηρήσωσι την ζωήν ύπό επιβλαβεῖς δι' αὐτὰ όρους. Κοχλίας, ίχθῦς και άμφίβια, άπαντῶνται εις θερμάς πηγάς. Έντομα και βάτραχοι, κλεισθέντα εντός πάγου, αναζῳωιν όταν τὸ τεμάχιον του πάγου όπερ περικλείει αὐτά, τακῆ. Ο Φραγκλῖνος εἶδε μυίας, αίτινες πνιγείσαι έν Μαδέιρα έν τῷ οἴνῳ, έν Ἀμερικῆ ανέζων πάλιν έν τῷ αέρι. Επί πόσον εζῆσαν φρῦνοι, οἵτινες εὐρέθησαν έγκλεισμένοι εντός λίθων άνευ συγκοινωνίας μετά του αέρος, εἶνε άνυπολόγιστον. Μικροί κυπρίνοι οἵτινες κατεπόθησαν ύπό πελαργῶν λέγεται ότι εκενώθησαν ενίστε ζῶντες και άποξηρανθέντα τροχοζῳίδια εἶδεν ο Λεοενβέρη αναζῳώντα μετά 2 έτη, ο δε Σπαλλαντζάνης μετά 4 έτη.

P*

ΧΑΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Στὸν Παῦλο Νιρβάνα.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Έκυτόζαν τ' άστέρια με τὸ βράδυ,
 εκυτόζαν τὸν Ἥλιο τὸ πρωί.
 Εάφνω πεθαίνει' πέφτουν στὸ σκοτάδι
 μαζὺ με τῆ χαμένη της ζωῆ.

Κάθε όμορφιά της τόρα, κάθε χάρι
 εἰδώ κ' εκεί στὰ λούλουδα πετᾶ.
 Μόνο τὰ μάτια—δόλωφωτο ζευγάρι—
 λάμπουν βαθυὰ στὸν λάκκον άνοιχτά!

Μόνο τὰ μάτια μέσ' άπ' τὸ σκοτάδι
 γεμάτα από λαχτάρα και ζωῆ.
 κυτᾶζουνε τᾶστέρια με τὸ βράδυ
 κυτᾶζουνε τὸν Ἥλιο τὸ πρωί...

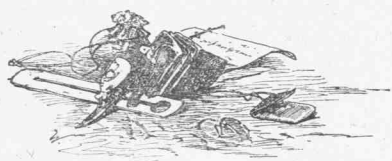
ΑΥΓΟΥΛΑ!

Για πέ 'στὸ χαμολούλουδο, ποῦ τ' άνηθ του άνοιγει
 και μυρωδιές λογιῶ-λογιῶ με τ' αεράκι σμίγει,
 πέσ του νά κλείσει τ' άνηθ του νά γείρη άγάλι άγάλι
 με χίλια κρύφια όνειράτα νά κοιμηθῆ και πάλι.

Πέ 'στ' άστεράκι ποῦ μινε γλωμὸ νά μᾶς φωτίση
 και τρέμει τρέμει νά σβυστῆ ποτέ του νά μη σβύση.
 Και πέ 'στὰ χρυσοσύννεφα ποῦ κρέμονται εκεί πέρα
 νά μη χαθοῦν, σάν όνειρο και μᾶς προφτάση ἡ μέρα.

"Αχ! μη μου λές...και ἡ μικρῆ ψυχουλά σου δὲν ξερεῖ
 μιὰ μέρα με τὸν Ἥλιο της σάν τί μπορεί νά φέρῃ!
 Κάλλιο ἡ ζωῆ μας άσωστῆ και άφραστῆ άπ'τὰ χρόνια
 αύγουλα δὲν εἶνε άθάνατη, νά εἶνε αύγουλα αἰώνια...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ανθρωπός τις, ο όποτος από ύπαλλήλου έγεινε διευθυντής, έρωτηθείς αν εἶνε ευχαριστημένος εκ της νέας του θέσεως, απήντησεν:
 — Ἡ μόνη διαφορά μεταξύ της παλαιᾶς και της νέας εἶνε, ότι εν ῶ πρώτῃ ἡ δυστυχία μου ἦτο όταν ο Φεβρουάριος εἶχεν 29 ἡμέρας, τόρα ἡ συμφορά μου εἶνε όταν εἶχῃ 28.

✱

Εἰς κάποιον, μεταφράσαντα πρό έτών τὸν Δάντην, σατυρικός κεφαλήν, έγραψε τὸ έπόμεινον έπιγράμμα:

"Ενας Θιακός, καθώς γνωρίζουν όλοι,
 Δίχως κανένα λόγο και αίτία,
 Έσφαξε σάν τραγί και δημοσία
 Τὸ δύστυχο τὸ Ντάντε στ' Ἀργουστλί.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Έπιστημονικά,
 Εἰδησεις.

Εἰς τὸν έπιφανῆ γερμανὸν αρχαιολόγον και αρχιτέκτονα Δούρμ, πρό τινων ἡμερῶν άπελθόντα εκ Ἀθηνῶν, άφ' οἷς υπέδειξε τὸν τρόπον δι' οἷς θα σωθοῦν ο Παρθενὸν και τάραχια μνημεῖα εκ ένδοχομένης πτώσεως, άπενεμήθη ο Σταυρός των Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν.

Τὴν π. Κυριακὴν έν τῆ αἰθούσῃ των Φιλομούσων ο έν Ἀθῆναις Σύλλογος των Μικρασιατῶν έτέλεσε τὴν έπέτειον αὐτοῦ έορτήν. Ο κ. Παλαμάς άπήγγειλε ποιήμα του κ. Α. Προδελγιου, άπόντος, λόγον δε κατάλληλον τῆ περιστάσει εξεφώνησεν ο καθηγητῆς κ. Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης.

Τὴν έσπέραν της π. Δευτέρας ο Σύλλογος των Φιλολόγων έτέλεσεν έορτήν επί τῆ εγκαθιδρύσεως των νέων αὐτοῦ Ἀρχῶν. Ο ύφηγητῆς κ. Α. Ροντήρης ώμίλησε περί Τέχνης, ο δε πρόεδρος κ. Τ. Ἀυπελάς περί του σκοποῦ του Συλλόγου και των Καλῶν Τεχνῶν έν Ἑλλάδι.

Εἰς τὰς τελευταίας φοιτητικᾶς ταραχᾶς επί τῆ Ἐπόλυσει του καθηγητοῦ κ. Α. Οικονόμου — αἱ όποται, πρός ώραν τουλάχιστον, εκόπασαν, — έλαβε μέρος ένεργόν και ἡ δεσποινίς Ροκᾶ, φοιτήτρια της Φιλολογίας, εὐθὺς εκ αρχῆς ταχθεῖσα μετά των φυγοσποῦδων. Τὴν ἡρωίδα απειθανάτισεν ο τελευταίος «Ρωμηός» δι' εξαισιῶν αληθῶς στίχων.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν, τὴν όποίαν έπροκάλεσεν ἡ κέπι των Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων Ἐπιτροπῆ, έν Ἀθῆναις, Πειραιεῖ και Φαλήρω υπάρχουν έν όλῳ 71 Σενοδοχεῖα και 11 οικία επιπλωμένα, έχουσαι 1432 δωμάτια και 2347 κλῖνας. Ὑπάρχουν επίσης 71 έστιατόρια παρέχοντα τροφήν εις 5255 άτομα.

Μεταξὺ των έπιβατῶν της γερμανικῆς θαλαμηγοῦ «Ο πρίγκηψ Βίσμαρκ», επί τριήμερον διαμεινάσης έν Πειραιεῖ, ἦτο και ο ποιὴν αρχικαγγελάριος της Γερμανίας Καπρίθης. Ο Καπρίθης ανῆλθε εις Ἀθῆνας και επεσκέφθη τὴν Ἀκρόπολιν άπῆλθε δε διά του «Πρίγκηπος Βίσμαρκ» εις Κωνσταντινούπολιν, όπθην θα επιστρέψῃ εις Βιέννην σιδηροδρομικῶς.

Διέτριψεν επ' ολίγας ἡμέρας έν Ἀθῆναις ο γάλλος Δάκαδοῦμακός Ἐδουάρδος Ερβέ, διευθυντῆς του παρισινοῦ «Ἡλίου».

Απεβίωσεν έν Ἀθῆναις εκατοντούτης ο Νικόλαος Απαπαδόπουλος, ο εκδῶσας τὴν πρώτην ελληνικὴν πολιτικοκοινωνικὴν εφημερίδα «Ἡ ταχύπτερος Φήμη» (1837—1885).

Ὑπό τὸν τίτλον «Κρίση στὴν Κρίση» ο κ. Πέτρος Ζητουνιάτης εδημοσίευσεν έν επιφυλλίδι της «Ἐπιθεωρήσεως» άπάντησιν εις τὰ ύπό του κ. Μητσάκη γραφέντα έν τῷ «Ἀστει» κατὰ του μεταφραστοῦ της Ὑπατίας.

Ἡρξάτο εκδιδόμενον ένταῦθα εβδομαδιαίον εικονογραφημένον περιοδικὸν γαλλιστί ύπό τὸν τίτλον «La Revue» κατάλληλον δι' οικογενείας αἱ όποται έχουν παιδία σπουδάζοντα τὴν γαλλικὴν. Διευθυντῆς και εκδότης της «Revue» εἶνε ο κ. Κ. Ι. Γιαννιός.

Τὴν προσεχῆ δευτέραν έν τῆ αἰθούσῃ της Φιλαρμονικῆς ώρα 2 1/2 μ. μ. ἡ κυρία Πετρίτση θά παγγείλῃ άγγλιστί σκηνᾶς εκ των δραμάτων του Σαίξπηρ και γαλλιστί εκ των του Ρακίνα και Μολιέρου. Αἱ εισπράξεις της καλλιτεχνικῆς ταύτης ἡμερίδος θα διατεθοῦν πρός όφελος του Βροφκομιεου.

Τὴν π. Κυριακὴν εφθασεν εις Κέρκυραν ο Τσάρεβιτς Μέγας Δούξ Γεώργιος. Πρός ύποδοχὴν του άσθενούτος ἡγεμονίδου μετέβη εις Κέρκυραν ο ένταῦθα πρεσβευτῆς της Ρωσσίας κ. Όνοῦ.

Διὰ της θαλαμηγοῦ «Σφακτηρίας» άνεχώρησαν εις Δέκκυραν πρός επισκεψιν του Τσάρεβιτς ἡ Βασίλισσα, ο Διάδοχος, ἡ πριγκίπισσα Σοφία και ἡ βασιλόπαις Μαρία, συνοδευόμενοι ύπό του κλειδούχου κ. Μεσσαλά, της μεγάλης Κυρίας Θεοχάρη και του ιδιαιτέρου γραμματέως της Βασιλίσσης κ. Φιλοσοφού.

Αμα τῷ κατάπλῳ του «Πολικῶ Ἀστέρου» εις Κέρκυραν, συνεγράψαν τῷ Τσάρεβιτς τηλεγραφικῶς επί τῆ αἰσία αὐτοῦ άφίξει ἡ Βασιλικὴ Οικογένεια και τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Παρακαλοῦνται οἱ άποστέλλοντες διηγήματα διά τὸν διαγωνισμὸν νά συμμορφῶνται κατὰ γράμμα με τὸς όρους. Διηγήματα μη στελλόμενα επί συστάσει, μη φέροντα τὸ όνομα του συγγραφέως ἢ τὸ ψευδώνυμον εντός φακέλλου κλειστοῦ και μη συνοδευόμενα ύπό 2 δραχμῶν, δὲν θα ληφθοῦν υπ' όψη. Οὔτως, εἰδοποιεῖται ο στείλας τὸ ύπό τὸν τίτλον «Τῶν δυὸ κοικων τὸ λάλισμα» διηγήμα, ότι δὲν θα λάβῃ μέρος εις τὸν διαγωνισμὸν, διότι δὲν έστειλε μαζὺ και τὰ χρῆματα.

κ. Α. Σ. Β. Πόρον Πολύ, πολὺ ακατάλληλον. — κ. Μγ. Ροσ. Ἡράκλειαν. Τότε, στείλατε τὴν συνδρομὴν σας πρός τοὺς αδελφοὺς Δεπάστα, βιβλιοπώλας, έν Γαλατᾶ Κων]πόλεως. — κ. Μ Φ. Ἀρτάκη ν. Δὲν εἶνε ακόμη τέλει τὰ «Ἀνάγλυφα» σας. Φαίνεται όμως ότι θα γράψετε ώρατα πράγματα. Ἐργασία και ύπομονή.— Ν. Γρ. Κων]πολιν. Περιμένοντε τὰ άλλα δύο. Τὰ βιβλία θα σταλοῦν.— κ. Τ. Οἶκ. Ἀμπελάκια. Λυπούμεθα, αλλά δὲν εἶνε δυνατόν νά σας ευχαριστήσωμεν.— κ. Β. Ν. Φ. Χακιδά. Ἀνωμαλία γλώσσης μεγάλη κατὰ τὰ άλλα μέτρον.— κ. Ι. Θ. Δ. Πειραιά. Ἄλλοθς τυπογραφικόν. Προφορικῶς, παρακαλοῦμεν.— κ. Σ. Ι. Μ. Ἐν τὰ ὕθα. Ἡρωτήσαμεν τὸν κ. Δ Γρ. Καμπούρογλου, ο όποτος σας άπαντᾶ τὰ εζῆς: «Καί άλλος έκαμα τὴν παρατήρησιν ότι ἡ λέξις: ἡλιοβασίλειμα (= βασιλεῖμα του ἡλιου) εἶνε εσφαλμένη. Τὸ ὀρθόν εἶνε άλλῶς και μόνον βασίλειμα, γραμμένον όμως βαδύλειμα (τὸ άπρ. ῥημα βασηλεύει). Ἐν Ἀθῆναις ελέγοντο βασήλιεμα, βασηλιεύει. Ταῦτα εἶνε ταύτόσημα πρός τὴν φράσιν: τὰ ἔμπα του ἡλιου Διὰ τὴν Ἀνατολήν υπάρχει τὸ ανάλογον: τὰ ἔβγα του ἡλιου. Αἱ φράσεις αὐται μάλιστα άπαντῶσι συνήθως εις τὰ παλαιά ξόροια. π. γ. «Καί αν του ἦρθε στὰ ἔμπα ἡ στὰ ἔβγα του ἡλιου ἡ στὰ γλυκυτότα της νυχτός τὸ ξορκίζω κτλ.»—Μιχαηλάγγελον, Ἐν τὰ ὕθα. Σᾶς άνεγνωρίσαμεν και ύπό τὸ νέον ψευδώνυμον. Ἀτελῆ ακόμη και τὰ δύο.— Ὑάκινθον, Ἐν τὰ ὕθα. Ὅχι.— κ. Γ. Ν. Π. Ἐν τὰ ὕθα.

Ἐχουν κάποιαν χάριν, αλλά πολὺ άπεριποίητα.— Ψαρῶν, Ἐν τὰ ὕθα. Καί αὐτὸ κατώτερον του δημοσιευθέντος, άσυγκρίτως.— Ταχχρέδην, Ἐν τὰ ὕθα. Μᾶς ἤρσε πολὺ. Νά μας στείλετε τὸ όνομά σας — κ. Ψ. Φ. Ἐν τὰ ὕθα. Μεταφράζετε ώρατα. Προτιμῶμεν ἔργα σύντομα μεγάλων συγγραφέων, άλλ' εἰ δυνατόν ὀχι γάλλων. Ἀρκετοὺς εγνωρίσεν από αὐτοὺς τὸ ελληνικόν κοινόν εἶνε ανάγκη νά γνωρίση τόρα κάπως και των άλλων ἔθνῶν τὰς φιλολογίας.— Τακτικὴν άναγνωστριαν, Ἐν τὰ ὕθα. Ο άγαπητός σας ποιητῆς δὲν μᾶς έστειλεν έως τόρα τίποτε. Ἐν μᾶς στείλῃ, διατί ὄχι;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ και Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—759.